

Núm. de Protocol: AD-0094-2/05
TSA: TSA: 14/06

S E N T È N C I A NÚM. 16-2007

PARTS:

Apel·lant: M.I. GOVERN
Representant: Sònia Gomez
Advocat: Rosa Castellon

Apel·lada: S,R,A,R.G.
Representant: C.S.
Advocat : M.B.a

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet

M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 26 de febrer de 2007

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número AD-0094-2/05.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert Andrés Pereira** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència dictada el 23 de desembre de 2005 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va estimar la demanda formulada per les Sres. S,R,A,R,G, contra el M.I. Govern, anul·lant la resolució de 17 de gener de 2005, confirmada en reposició el 13 d'abril següent, mitjançant la qual s'havia imposat a les agents, com a titulars administratives del negoci "H.G.", una sanció de 1.425 euros, en qualitat de responsables de sengles infraccions greus de l'article 94, apartats 5 i 11, de la Llei 8/2003, del 12 de juny, sobre el contracte de treball.

La sentència referida considera que la responsabilitat de les infraccions correspon al seu autor directe, és a dir, a la persona que gestionava l'hotel en condició d'arrendatari, i que aquelles no poden ser imposades a les titulars administratives, en aplicació del principi de responsabilitat subjectiva i a la coloració penal que informa el dret administratiu sancionador.

2n.- La representació del Govern va interposar recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència, adduint que són responsables front a l'Administració de les infraccions que són objecte d'aquest procés les titulars del negoci, úniques persones autoritzades legalment per explotar-lo, i que així ho ha declarat una reiterada jurisprudència dels tribunals andorrans, tant de la jurisdicció civil com de l'administrativa.

3r.- La representació de les Sres. RG. es va oposar al recurs, en considerar que la sentència apel·lada havia realitzat una correcta interpretació de les normes aplicables al cas. En particular, insisteixen en el fet de què la cotització a la seguretat social corresponent als treballadors afectats la feia en el seu propi nom l'arrendatari de l'hotel, cosa que, en la seva opinió, posa de relleu la manca de responsabilitat de les interessades.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van donar per reproduïdes les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La qüestió debatuda en aquest recurs té una naturalesa eminentment jurídica, ja que consisteix en determinar si es pot atribuir la responsabilitat de determinades infraccions tipificades a la Llei sobre el contracte de treball a les persones que són titulars del negoci en els registres administratius, quan actuen com a prestanoms, o bé si, com ha considerat la sentència apel·lada, només es poden imputar aquelles als seus autors directes, és a dir, a qui assumeix la gestió del negoci en virtut d'un contracte d'arrendament o d'altre títol.

Aquest extrem ha estat ja examinat en les sentències d'aquesta Sala núm. 95-13, de 17 de maig de 1995, i 42-03, de 20 d'octubre de 2003. En la primera d'aquestes resolucions s'admet la responsabilitat del titular administratiu del negoci, atesa la inscripció de l'establiment al seu favor i la prohibició d'aquell tipus de contractes fiduciaris, que resulta del Decret sobre activitats comercials de 10 d'octubre de 1981. Com es va dir llavors, "resulta lògic que l'Administració prengui com a punt de partida les dades que resulten dels seus propis registres oficials, especialment quan, com en aquest cas, aquelles s'obtenen de les pròpies sol·licituds i declaracions dels interessats".

En la segona de les sentències esmentades es va considerar que la persona que constava davant les autoritats públiques com a titular de l'empresa era qui tenia la responsabilitat del seu funcionament i havia de respondre, en el seu cas, de les infraccions que es podien cometre en el marc de l'activitat de l'empresa.

Tercer.- En el supòsit que ara s'examina, es planteja una situació equivalent a la que va ser objecte dels anteriors pronunciaments, per la qual cosa s'ha d'arribar a la mateixa conclusió que en aquells casos. S'ha de considerar que no resulta coherent assumir davant de l'Administració i de tercers la titularitat d'un establiment comercial i després defugir les responsabilitats derivades de l'exercici d'aquesta activitat, especialment en vista de la prohibició de prestar el nom que deriva de la disposició abans esmentada.

Això no suposa, tanmateix, que s'estigui davant d'una responsabilitat merament objectiva, ja que la imputació es produeix en aquest cas a títol de

negligència, és a dir, per culpa *in vigilando* o *in eligendo*, atès que s'han omès les mesures de vigilància i control que són inherents a la titularitat d'un establiment comercial. Sobre aquest punt, convé insistir en què les agents no són només les propietàries de l'immoble on es realitza l'activitat hotelera, sinó també les titulars del negoci, cosa que comporta un deure especial de supervisió sobre el desenvolupament del mateix.

Aquestes conclusions no resulten desvirtuades pel fet de què les cotitzacions a la seguretat social les fes el gerent de l'hotel, ja que no és objecte d'aquest procés la relació entre l'entitat gestora de la seguretat social i els cotitzants, sinó la determinació de la persona responsable de les infraccions comeses en l'exercici d'una activitat mercantil.

En conseqüència, s'ha d'estimar el recurs que interposa la representació del Govern, en els termes que es dirà en la part dispositiva d'aquesta resolució, i sense que procedeixi un especial pronunciament en matèria de costes.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Estimar el recurs d'apel·lació que formula el M.I. Govern contra la sentència dictada el 23 de desembre de 2005 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es revoca i deixa sense efecte.

2n.- Desestimar la demanda formulada per les Sres. S.R.A.R.G. contra el M.I. Govern, en què sol·licitaven l'anul·lació de la resolució de 17 de gener de 2005, confirmada en reposició el 13 d'abril següent, les quals resulten ajustades a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Administrativa